"తిరుపతి—శ్రీశైలం" అని ముందు వెనుకల ప్రక్క భాగంలో, ఆరెండూ క్షేత్రాల మధ్యవచ్చే కొన్ని ముఖ్య పట్టణాలు (కాళహస్తి, నాయుడుపేట, గూడూరు, నెల్లూరు, కావలి, ఒంగోలు, పొదిలి, మార్కాపూర్, దోర్నాల) వ్రాసి వున్నాయి నిగనిగలాడే బ్లూ కలర్ పెయింట్, మధ్యలో తెల్లబార్డర్, వెనుక భాగాన "టి. టి డి ఎక్స్‌ప్రెస్" అని ఇంగ్లీషులో వ్రాసివుంది. కిటికీలకు కూలింగ్ గ్లాస్. గజేంద్రుడులా నిలబడి వుంది టి. టి డి బస్ షెడ్‌లో లైలాండ్ బస్సు. నాలుగువైపులా చక్రాలక్రింద నిమ్మకాయలు పెట్టబడివున్నాయి. మూడు నిమ్మకాయలు ముందుభాగాన, రేడియేటర్ టాంక్ మూతికి కట్టారు. మట్టా బాడీకి పసుపు, కుంకుమలు అలంకరించారు. సాంబ్రాణీవొడ్డీల వాసన బస్సంతా నిండిపోయింది

ఒక పెద్ద గుమ్మడికాయకు కుంకుమ పూసి, మూడుసార్లు బస్సును ప్రదక్షిణం చేసి, ముందుకొచ్చి నేలకేసి కొట్టాడు విశ్వనాధం

కాకీచొక్కా, ప్యాంట్ వేసుకున్నాడు. మామూలు చెప్పులు, నుదుటిన కుంకుమ బొట్టు పెట్టుకున్నాడు. యువకుడు, ఉత్సాహవంతుడైన విశ్వనాథం, డోర్ తెరిచి, డ్రైవర్ సీట్‌లో కూర్చున్నాడు. దేవస్థానమ్స్ ఎగ్జిక్యూటివ్ ఆఫీసర్, డిపో మేనేజర్ వచ్చి బస్సులో కూర్చున్నాడు.

"రైట్! కదులు" అన్నాడు హుందాగా ఎగ్జిక్యూటివ్ ఆఫీసర్. విశ్వనాథం బస్ స్టార్ట్‌చేశాడు. ఎదురుగా బస్సులో కనిపిస్తున్న వెంకటేశ్వరస్వామి పటానికి నమస్కరించి, ఎడమచేత్తో గేరు మార్చి, కుడిచేత్తో స్టీరింగ్ సవరించుకుంటూ, ఎక్సలేటర్ మీద కాలువేసి నొక్కాడు మెల్లగా. అందమైన ఆ బస్సు, బయలుదేరింది. వచ్చి బస్టాండ్‌లో ఆగింది.

అప్పుడే డ్యూటీ కొచ్చిన కండెక్టర్ రంగయ్య బస్సులో వున్న అధికారులకు నమస్కరించాడు. అధికారు లిద్దరూ బస్సు దిగారు. విశ్వనాథం గూడా బస్సు దిగివచ్చి వాళ్ళముందు నిల్చున్నాడు.

"మీకు శ్రీశైలం రూటు సరిగా తెల్సుకదా మొదటిరోజు జాగ్రత్తగా వెళ్ళండి" ఎగ్జిక్యూటివ్‌ఆఫీసర్ అన్నాడు.

అలాగే అన్నట్లు తలలూపారిద్దరూ.

సమయం వేకువజామున నాలుగు గంటలు కావస్తున్నది

"కొత్తబండి జాగ్రత్త" అన్నాడు మేనేజర్.

తరువాత ఇద్దరూ వెళ్లిపోయారు"

"ఈరోజునుండి శ్రీశైలం వరకూ దేవస్థానం వాళ్ల బస్సును నడుపుతున్నారు, ఉదయం నాలుగు గంటలకు శ్రీశైలం చేరుతోంది. ప్రయాణీకులు ఈ సౌకర్యాన్ని సద్వినియోగం చేసుకొనమని ప్రార్థన. బస్సు కొద్దిసేపటిలో బయలుదేరబోవుచున్నది" అన్నది మైకులో.

సరిగ్గా నాలుగుగంటలకు విశ్వనాథం బస్సు స్టార్ట్‌చేశాడు. కొత్త ఇంజను గనుక, రొద విన సొంపుగా వుంది. బస్సు తారురోడ్డుమీద వేగాన్ని పుంజుకుంటూ పరుగెడుతూంది శక్తివంతమైన హెడ్‌లైట్స్ కాంతిలో విశాలంగా కనిపిస్తున్న రోడ్డుమీద, బస్సును మంచినీళ్ళు ప్రాయంగా నడుపుకెళ్లుతున్నాడు.

ఆరు సంవత్సరాలనాడు అలా ప్రారంభమైంది. శ్రీశైలం బస్సు దిన చర్య. ఉదయం నాలుగు గంటలకు తిరుపతిలో బయలుదేరి సాయంత్రం అయిదుగంటలకు శ్రీశైలం చేరడం. అక్కడ మరురోజు ఉదయం నాలుగు గంటలకు బయలుదేరి సాయంత్రానికి తిరుపతిచేరడం దాని విధి.

బస్సులోని గంట టంగ్ మని మ్రోగింది. అసంకల్పితంగా కుడికాలు ఎక్సలేటర్‌మీద నుండి వెళ్లి బ్రేక్‌మీద పడింది బస్సు సున్నితంగా ఆగింది. విశ్వనాథం ఆలోచనలకూ బ్రేక్ పడింది.

"కావలిస్టేషన్ మర్చిపోయావా?" వెనుకనుండి కండెక్టర్ అరిచాడు.

ఏదో పొరపాటు చేశానన్న భావం వ్యక్తపరుస్తూ వెనుదిరిగి, మెల్లిగా నవ్వాడు విశ్వనాథం.

కావలి సెంటర్‌లో ఆగవలసిన బస్సు ఒక ఫర్లాంగు ఇవతల కొచ్చి ఆగింది.

బస్సు మళ్ళీ బయలుదేరింది నెల్లూరు ప్రాంతాల కొచ్చేసరికి ఇంజన్‌నుండి వింత ధ్వని వినిపించసాగింది. బస్సు వేగం కూడా తగ్గిపోయింది. శక్తిహీను డిలా అరమైలుదూరం హోరున రొదతో, అవిచ్ఛిన్నంగా నడిచింది నెల్లూరులో ఒక వర్కుషాపు ముందు నిలిపాడు బస్సు

పెట్రోలు సప్లైచేసే వైపులో మడ్డి చేరి పెట్రోలు సరఫరాకు ఆటంకం కల్గించింది

మెకానిక్స్‌తో వివరాలు చెప్పి, వాళ్ళకు పని పురమాయించాడు విశ్వనాథం.

ప్యాసింజర్లు గూడా రిలీఫ్‌కోసం కిందకు దిగుతున్నారు విశ్వనాథం వెళ్ళి, ఎదురుగ్గా కనిపిస్తున్న కిళ్ళీకొట్టులో సిగరెట్ కొని, ముట్టించాడు.

సిగరెట్ త్రాగుతూ బస్సు కేసి చూచాడు విశ్వనాథం దాన్ని చూస్తే అతనికే బాధేసింది. బస్సు రంగు చాలా వరకూ మాసిపోయింది ఇటీవల బ్రేక్ ఇన్‌స్పెక్షన్ సందర్భంలో రంగు వేశారు గాని, దానికి సహజత్వం కనిపించడం లేదు. ఎక్కడో కొమ్ములు రాచుకొని ప్రక్క భాగం చొట్టలు పడివుంది పైభాగాన చెక్కలుగూడా అక్కడక్కడ విరిగి వున్నాయి. ఆ బస్సు కొత్తగా వున్న

ప్పుడు. అది అతనికి ప్రాణప్రదమైనది. స్టాపింగ్‌లలో బస్సు ఆపినప్పుడు, కాఫీ త్రాగివచ్చి, సిగరెట్ వెలిగించి, కాస్త దూరంగా నిల్చుని బస్సుకేసి ముచ్చటగా చూస్తూ నిల్చోవడం విశ్వనాథానికి సరదా. ఎందుకో అతనికా బస్సంటే అంతిష్టం

ఎప్పుడూ బస్సును నీటుగా వుంచు తాడు చిన్నరిపేరు వచ్చినా వెంటనే బాగు చేయించేస్తూంటాడు అయినా బస్సుకాంతి మాసిపోయింది.

ఆరుసంవత్సరాలుగా, రోజుకు మూడు వందల మైళ్ళు పరుగెత్తే బస్సు అలా మాసిపోక ఏమౌతుంది?

"ఎండకు ఎండి, వానకు నానీ అది అలా పోయింది గాని అలాగే షెడ్‌లో వుంచి వుంటే??"

తన ఆలోచనకు తనకే నవ్వొచ్చింది.

అప్పుడు ఆ బస్సు ప్రయోజన మేముంది. యంత్రంలోని ఎక్కడి భాగా లక్కడ తుప్పు పట్టిపోయి వుండేవి."

ఏదైనా అంతేనేమో?

బస్సు రిపేరు పూర్తయింది. బస్సు మళ్ళీ బయలుదేరింది.

* * *

ఒకటేమని బాబూ ఏడుస్తూంటే ఏదో పుస్తకం తిరగేస్తున్న విశ్వనాథం పుస్తకం ప్రక్కనపెట్టి, బాబు వున్న ఊయల వద్దకొచ్చి సమాధానపరుస్తూ ఊయల ఊపసాగాడు విశ్వనాథం. ఆ రోజతనికి డ్యూటీ లేదు.

మూడేళ్ళ పాప ఊయల ప్రక్కన కూర్చుని బఠాణీలు నములుతూంది.

ఇంతలో బావివద్ద కెళ్ళిన కమల నీళ్ళబిందె చంకనేసుకొని వచ్చింది.

ఆమెకేసి పరిశీలనగా చూచి ఒక చిరు నవ్వు చిందించాడు విశ్వనాథం.

కమల బాగా సన్నపడింది. కళ్ళలో మునుపటి కళలేదు. అంగసౌష్ఠవంలో గూడా మునుపటి మెరుగులు లేవు. తల వెంట్రుకలు గూడా చాలావరకూ రాలి పోయాయి.

నీళ్ళబిందె ఒలికి చీరంతా తడిసి పోయింది. కమల నడుస్తూంటే అలసట పడుతున్నట్లు కనిపించింది

"ఎందుకలా చూచి నవ్వుతున్నారు?" తదేకంగా తనకేసి చూస్తున్న భర్తను నవ్వు తూ అడిగింది కమల, ఒక్కక్షణం ఆగి.

"ఏంలేదు." అన్నాడు ముక్తసరిగా విశ్వనాథం

ఆ సమాధానానికి సరిపెట్టుకొని వంటింటివైపు సాగిపోయింది కమల.

విశ్వనాథం ఊయల ఊపుతో ఆలో చనలలోకి జారిపోతు.

ఆరోజు బస్సు నెల్లూరుస్టేషన్ వది లింది. ముందుసీట్‌లో కూర్చున్న ఒక యాభై సంవత్సరాల వ్యక్తి తదేకంగా తనవైపే చూస్తూండడం గమనించాడు విశ్వనాథం. బస్సు అరవైమైళ్ళ వేగంతో పరుగెడుతోంది.

కాసేపు అతన్ని గమనించిన విశ్వ

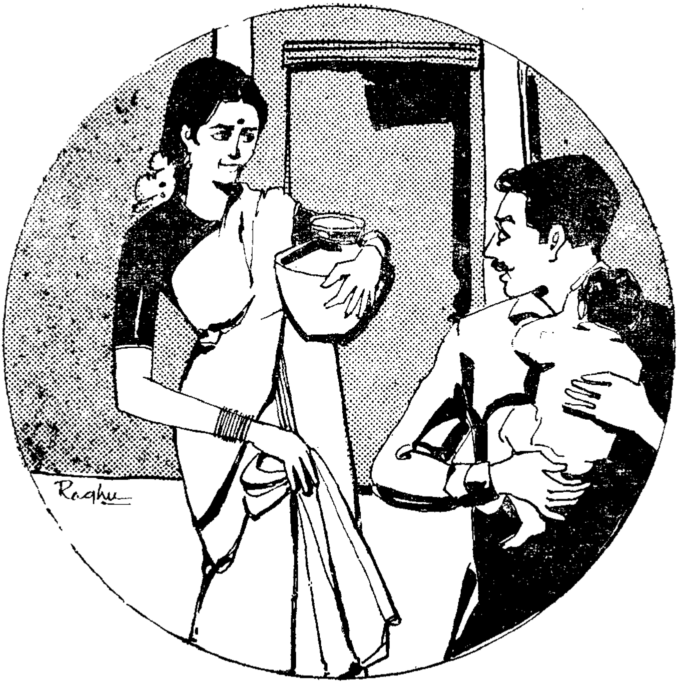

నాథం వుండబట్టలేక అడిగాడు

''మీరేవూరెళ్ళాలి?''

"మార్కాపురమండి!'' ఆ వ్యక్తి అప్యాయంగా సమాధాన మిచ్చాడు. విశ్వనాథం పల్కరింపు అతనికి సంతోషాన్ని కల్గించినట్లుంది.

రెండు నిమిషాలు ఆగినాక అడిగాడు ఆ వ్యక్తి. ''మీదేవూరుబాబూ!?''

"మాది నెల్లూరండి. అయితే ప్రస్తుతం తిరుపతిలో వుంటున్నాము" విశ్వనాథం జవాబిచ్చాడు.

తరువాత వాళ్ళమధ్య ఏలాంటి సంభాషణా జరగలేదు. విశ్వనాథం ఆగవలసిన చోట ఆగుతూ, తన విధి నిర్వహణ అన్నట్లు బస్సును పరుగెత్తిస్తున్నాడు.

బస్సు పొదిలి చేరింది.

''ఇక్కడ ఒక అరగంట అగుతాము. భోజనం చేసేటైతే చేసిరండి. విశ్వనాథం బస్సులోంచి దిగుతూ చెప్పాడా వ్యక్తికి.

"అక్కఅలేదు లెండి. ఇంకొక గంటలో మావూరు చేరుతాముకదా?'' అన్నాడా వ్యక్తి నవ్వుతూ.

ఒక్కొక్కమనిషికి ఒక్కొక్కమనిషి మీద ఇలాంటి బంధా లేర్పడుతుంటా యేమో!

బస్సు మార్కాపూరు స్టేషన్‌లో

ఆగింది.

విశ్వనాథం డోర్ తెఱుచుకొని దిగాడు.

ఆ వ్యక్తి బస్సు దిగి విశ్వనాథం వున్న చోటికొచ్చాడు.

"వెళ్లొస్తాను. మిమ్మల్ని చూడాలంటే ఈ టైమ్‌కు ఇక్కడికి రావాలన్నమాట." నవ్వుతూ అన్నాడాయన.

విశ్వనాథం గూడా చిన్నగా నవ్వాడు.

"నాపేరు రంగస్వామి. మీపేరేమి?"

"నాపేరు విశ్వనాథం. మీకు నామీద అంత అభిమానం కల్గిందేం?" అన్నాడు విశ్వనాథం.

దానికి ఓ రకంగా నవ్వాడాయన.

తరువాత ఆయన వెళ్ళిపోయాడు.

ఇది జరిగిన ఓనెల రోజులకు ఒక నాడు బస్ మార్కాపూర్ బస్టాండు వదల బోతోంది.

"ఆగండాగండి" అని అరుస్తూ బస్సు దగ్గరకు పరుగెత్తుకొచ్చా డాయన.

విశ్వనాథం బండి నిలిపాడు.

"మేము శ్రీశైలం వెళ్ళాలి. మా సంసారం బయలుదేరాం. కాస్తాగండి" అన్నాడాయన.

ఆయన సంసార సమేతంగా వచ్చి బస్సులో ఎక్కాడు. డ్రైవరు వెనుకసీటు ఖాళీగా వుంది. ఆయన, ఆయన భార్య, ఇద్దరు చిన్నపిల్లలు, ఒక పదహారేళ్ళ అమ్మాయి....వచ్చి ఆ సీట్లో సర్దుకొని కూర్చున్నారు....

విశ్వనాథం ఒకసారి వెనుతిరిగి చూచాడు. ఆ అమ్మాయి కళ్లు తనపైపే కేంద్రీకృతమై వున్నాయి. ఆ చూపు లలో అతన్నిగూర్చి ఏదో తెల్సుకోవాలన్న భావమో, లేక తెల్సునన్న భావమో గోచ రిస్తూంది. ఆమె చూపుల తాకిడి విశ్వ నాథం యువహృదయాన్ని పులకింప చేసింది తల మామూలుగా తిప్పి, గేర్లు మార్చి బస్సు ముందుకు సాగించాడు.

ఎదురుగావున్న రిఫ్లెక్షన్ మిర్రర్ లోంచి బస్సులోకి చూచాడు. అమ్మాయి చూపు తనమీదనే వున్నట్లు తెల్సు కున్నాడు. అద్దంలో తన ముఖం ఒకసారి కనిపించేలా ముందుకు వంగాడు. వంకులు తిరిగిన క్రాపు, సన్నని మీసం, నునుపుగా బలంగావున్న బుగ్గలు, కాంతినిండిన కళ్ళు, అతని ముఖం అతనికే కొత్తగా తోచింది.

ఆయన ముందుకు వంగి

"బాగున్నారా?" అని అడిగాడు.

"బాగున్నామండీ!" అన్నాడు జవా బుగా విశ్వనాథం.

తరువాత ఏ సంభాషణా జరిగేందుకు అవకాశం లేకపోయింది.

బస్సు సాయంత్రం అయిదుగంటలకు శ్రీశైలం చేరింది దేవాలయం ముందు ఆగిన బస్సునుండి జనం ఒక్కొక్కరే దిగసాగారు. దిగుతున్న మనుష్యులను చూస్తూ, తనసీటులో వెనక్కు తిరిగి కూర్చున్నాడు విశ్వనాథం.

బస్సు ముందుభాగాన వున్నందున

యువ

రంగస్వామివాళ్లు అందరూ దిగేవరకూ ఆగవలసి వచ్చింది.

''మాకు శలవులిచ్చారు. శ్రీశైలం చూడాలని అందరం వచ్చాం. నేను స్కూలు టీచర్ని; ఈ అమ్మాయి నా పెద్దకూతురు కమల. వీళ్ళద్దరూగూడా మా పిల్లలే." తన సంసారాన్ని పరిచయం చేసాడు రంగస్వామి.

''మంచిది. రేపే బయలుదేరుతారా మీ వూరికి" విశ్వనాథం అడిగాడు.

''లేదు. రేపు ప్రాజెక్టుగూడా చూడాలనుకుంటున్నాము. అందువల్ల ఎల్లుండి వస్తాము " రంగస్వామి బదులిచ్చాడు.

విశ్వనాథం చెవులు రంగస్వామి జవాబువింటున్నా కళ్లుమాత్రం ఆ అమ్మాయి మీదే వున్నాయి

ఆ అమ్మాయిని చూచిన క్షణం ఏలాంటిదో గానీ, విశాలమైన కళ్ళు, కోటేరులాంటి ముక్కు, విశాలమైన నుదురు, నల్లని పొడవైన కురులు, వయస్సుకు తగిన శరీరం, చామనఛాయ కల్గి, చూపరులను ఒక లిప్తకాలంలోనే ఆకర్షించుకోగల్గే ఆ అమ్మాయి అందం, విశ్వనాథం హృదయంలో ఒక దివ్యానుభూతిని కల్గించి, అలాగే నిల్చిపోయింది.

ఎన్నడూ వెళ్ళనివాడు విశ్వనాథం,

త్వరత్వరగా బస్సును సత్రం పక్క మామూలుగా నిలిపేచోట నిలిపి, వచ్చి కాళ్ళుచేతులు కడుక్కొని, టెంకాయ ఒకటి కొని, ఆలయంలోకి వెళ్ళాడు.

శ్రీశైల దేవాలయం ప్రశాంతంగా వుంటుంది. చుట్టూ దట్టమైన చెట్లతో నిండిన కొండలమధ్యగల ఆ ఆలయం ఎన్ని వందల సంవత్సరాల నాటిదో లెక్క సరిగా తెలియదు. ప్రాంగణం లోకి అడుగెట్టగనే, గంభీరమైన నంది విగ్రహం కనిపిస్తుంది. ఆ మండపానికి ఎదురుగా ఈశ్వరునిగుడి, తరువాత కొన్ని మెట్లెక్కితే అమ్మవారిగుడి వస్తాయి.

విశ్వనాధం దర్శనం టికెట్టుకొని ఈశ్వరుని ఆలయంలోకి ప్రవేశించాడు. సాయంత్రంవేళ కాబట్టి జనం వరుసగా నిలబడి ముందుకు సాగుతున్నారు. విశ్వనాధం కళ్ళు రంగస్వామి కుటుంబం కోసం వెతకసాగాయి. రంగస్వామి వాళ్ళు అతనికంటే ఓ ఇరవైమంది ముందున్నారు, విశ్వనాధానికి నిరుత్సాహమేసింది.

విశ్వనాధం దేముడి దగ్గరకు చేరేసరికి కమలవాళ్ళు పూజలు పూర్తిచేసి బయటి కొస్తున్నారు. విశ్వనాధం లోనికెళ్ళి టెంకాయ కొట్టించి, కుంకుమబొట్టుతో బయటి కొచ్చాడు.

ఇతని కోసం బయట కాచుకొని వున్నారు రంగస్వామీ వాళ్ళు.

వాళ్ళతో కలిపి అమ్మణ్ణి గుడిలోకి వెళ్ళాడు.

నిండుగా కనిపించే అమ్మణ్ణి విగ్రహానికి మనసారా నమస్కరించాడు. "అమ్మా! నాకు అనురాగవతియైన అమ్మాయి అర్ధాంగి అయ్యేలా దీవించు."

అతని ప్రార్థన అతనికే నవ్వొచ్చింది. తనలో తాను నవ్వుకున్నాడు.

అక్కడనుండి వాళ్ళవద్ద శలవు తీసుకొని వచ్చేశాడు విశ్వనాధం.

ఆ రోజునుండి విశ్వనాధంలో కమల వూరికే మెదలసాగింది. కమల కూడా శ్రీశైలం బస్ మార్కాపూరు వచ్చే వేళకు అక్కడ ప్రత్యక్ష మౌతూండేది.

కొన్ని రోజులకు కమల విశ్వనాధాల మధ్య పెనవేసుకున్న అనురాగబంధంవల్లనైతేనేమీ, రంగస్వామికి విశ్వనాధంపట్ల గల సద్భావంవల్లనైతేనేమీ, కమల— విశ్వనాధంల వివాహం ఒక శుభముహూర్తాన జరిగిపోయింది.

ఒక కన్నెపిల్లతో జీవితబంధం ఏర్పరుచుకోవడం, పెళ్ళినాటి వైభవం, అందులో ఎంత తీయదనముందో అర్థం చేసుకున్నాడు విశ్వనాధం.

కమల అత్తవారింటికి బయలుదేరింది ఇంతకాలంగా వాళ్ళలో ఒకతెగా పెరిగిన, ఆ అమ్మాయి పరాయి పిల్లగా బయటికి రావడం ఎంతో బాధనిపించింది. ఏదో బంధాలు తెంచేస్తున్నానేమో అనుకున్నాడు విశ్వనాధం. పెళ్ళిరోజు తీయని అను

భూతితోపాటు ఈ చేదును కూడా భరించక తప్పలేదు విశ్వనాధానికి

ఇన్నాళ్ళూ స్వేచ్ఛగా ఒక పాపగా, తల్లిచాటు బిడ్డగా స్కూలుకెళ్ళి చదువు కుంటూ వచ్చిన ఆ అమ్మాయికి తాను జీవిత పాఠాలు నేర్పించాలి. ఇలా అనేక ఆలోచనల మధ్య కమలను ఇంటికి తీసు కొచ్చుకున్నాడు విశ్వనాధం.

తల్లిదండ్రుల ఆప్యాయతతో మెలిగిన కమల ఇక్కడ ఇంటి కోడలుగా బాధ్యత లను, బానిసత్వంతో మెలగ గల్గడమంటే కష్టమనిపించింది విశ్వనాధానికి.

కాలప్రవాహం ముందుకు పురికింది. కమల విశ్వనాధంల అనురాగాల పంటగా ఇద్దరు పిల్లలు కల్గారు. ఎన్నో మధుర మైన రాత్రులు, ఎన్నో సమస్యాపూరిత మైన దినాలు వారి మధ్య గడిచాయి. యువతీయువకుల హృదయాలు అర విచ్చిన కుసుమాలవంటివి. అవి వెదజల్లే పరిమళాలు జీవిత సోపానాలు. అయితే ప్రతి ఆనందమూ అశాశ్వతమే. కాల గమనంలో జీవితంలో కొన్ని మార్పులు, చేర్పులు జరుగుతూంటాయి. కమల కళ్ళను, వెన్నెల తిన్నెలుగా, ఆమె హృదయాన్ని రవీంద్రుని శాంతినికే తనంగా అనుకొనేవాడు విశ్వనాధం.

* *

"ఏరా విశ్వం! బాబూ అలా ఏడు స్తూంటే చూస్తూ పూరుకున్నావు." అంటూ ఆ ఇంట్లోకి వచ్చింది విశ్వం తల్లి. తల్లి పిలుపుతో ఈ లోకంలోకి వచ్చి పడ్డాడు విశ్వనాధం.

బాబు చెవులు చిల్లులు పడేలా ఏడుస్తు న్నాడు.

వాణ్ణి చేతుల్లోకి తీసుకొని, తల్లికేసి చూచాడు విశ్వనాధం

తల బాగా పండిపోయింది. పళ్ళూడి పోయాయి. బుగ్గలు చొట్టలుపడి ఉన్నాయి కళ్ళలో జీవకళలేదు. వంటిమీద ముడతలు కనిపిస్తున్నాయి. నడుము శక్తిక్షీణతవల్ల కాస్త వంగి ఉంది.

ఆమెను, చేతిలోని బిడ్డను మార్చి మార్చి చూచాడు విశ్వనాధం అమ్మ కూడా ఒకనాడు ఇలాంటి పాపే. బాబు కూడా ఒకనాటికి అలా మారేవాడే. మానవజీవితాలే, ఇలా ప్రవాహం లాంటి వైనప్పుడు, మానవ నిర్మితమైన బస్సు మాటేముంది?

విశ్వనాధం కళ్ళముందు ఆనాడు దేవ స్థానం షెడ్‌లో తాను ప్రారంభం చేసిన లేలాండు బస్సు, ఇప్పటి చొట్టలుపడ్డ లేలాండు బస్సులో ఎక్కి తనకు కళ్ళతో పరిచయమైన పదహారేళ్ళ కమల రూపం, ఈ రోజు, ఇద్దరు బిడ్డల తల్లిగా, పాతిక సంవత్సరాల కమల రూపం కనిపించాయి.

కన్నెపిల్ల జీవితం పెళ్ళితో పాడు చేశానేమో అనుకున్నాడు మొదట. కానీ ఆమె జీవితానికి సార్థకత చేశానని తెలుసు కున్నాడు తర్వాత.